DEAN KOONTZ

A GÖRBE LÉPCSŐ

JANE HAWK-SOROZAT 3.

21. Század Kiadó

Budapest, 2019

Vitónak és Lynn-nek
sok szeretettel a sok nevetésért

„Szétrobbanó kirakatok,
a babakocsiban lapuló bomba
a rádióhoz volt kötve…
Ezek csodálatos, bámulatos napok!
És ne sírj, baba, ne sírj!
Ne sírj!"

PAUL SIMON: *The Boy in the Bubble*

„Gyűlöletes, üres maszkok, tele bogarakkal és pókokkal, amelyekből […] bámulnak ki üvegszemeikkel, hátborzongatóan életet tettetve."

THOMAS CARLYLE: *Sartor Resartus*

ELSŐ RÉSZ

SEHOL SINCS BIZTONSÁG

1.

AZON A MÁRCIUSI ESTÉN, hét órakor, a villámtalan viharban, a sűrű eső dobpergése közepette Sara Holdsteck végre hazafelé indulhatott a Paradise ingatlanközvetítő irodából. Aktatáskája a bal kezében volt, nyitott retikülje a bal vállán, s a jobb kezét szabadon hagyta, hogy bármikor kiránthassa pisztolyát a kézitáskájából. Beszállt a Ford Explorerébe, hátradobta esőkabátja csöpögő kapucniját, és hazavezetett az ismerős külvárosi utakon, amelyek a rossz időben különösen furcsának tűntek, szinte apokaliptikusan komornak – ez illett Sara hangulatához. Az elmúlt két évben már nem először érezte úgy, mintha valahol előtte maga a valóság is lebomlana, szétfolyna, és ő mindjárt odaérne egy szakadék omladozó peremére, amely mögött csak fénytelen, feneketlen mélység várja. Az ezüst esőcseppek rejtélyessé és fenyegetővé színezték a sötétséget. Az összes jármű, amely háromutcányinál közelebb került hozzá, felkeltette Sara gyanakvását.

A Springfield Armory Champion .45 ACP a nyitott retiküljében lapult, amelyet az aktatáskájára tett, karnyújtásnyi távolságba, az anyósülésre. Eredetileg nem akart ilyen nagy kaliberű fegyvert, de rá kellett jönnie, hogy egy kisebbel nem tudna hatékonyan likvidálni egy támadót. Rengeteg órát töltött a lőtéren, hogy megtanulja kezelni a pisztoly visszarúgását.

Korábban egy elkerített lakóparkban élt, amelyet napi huszonnégy órában őrzött egy biztonsági cég; ezeregyszáztizenöt négyzetméteres, kifizetett, óceánra néző lakása volt. A mostani háza negyedakkora, hatalmas záloghitel terheli, és az utcájában nincs kerítés, nincsenek őrök, nincs kilátás.

Pénztelenül kezdte, de negyvenéves korára sikerült egy kisebb vagyont összeszednie dél-kaliforniai ingatlanügynökként, brókerként és ügyes befektetőként – viszont ennek legnagyobb részét negyvenkét éves korára el is veszítette.

Mostanra, bár kicsit megkeseredetté vált, azért örült is neki, hogy nem maradt teljesen pénz nélkül. Miután egyszer már sikerült felkapaszkodnia a csúcsra, maradt még annyija, hogy ismét belekezdhessen a mászásba. És ezúttal nem fogja elkövetni azt a hibát, amely a bukásához vezetett: nem fog megházasodni.

Abban az utcában, amelyikben Sara lakik, az özönvíz elárasztotta a csatornákat, és az aszfalt mélyedéseiben kisebb tavakat alakított ki. A Fordja ezeken a részeken vízszárnyakat növesztett a repülés hamis ígéretével. Az autó a háznál lelassított, és befordult a kocsifelhajtóra. Pár ablak világított egy okosházprogramnak köszönhetően, amely sötétedés után a tulajdonos távollétében megteremtette az otthonlét illúzióját. Sara a távirányítóval kinyitotta a garázskaput, és amíg az felemelkedett, az ölébe vette nyitott retiküljét. Utána behajtott a garázsba, ahova nem hallatszott be az eső dobolása, a riasztórendszer csipogó üdvözlete pedig olyan biztonságérzetet keltett benne, amilyet a reggeli elindulása óta nem érzett.

Nem kapcsolta ki a motort. Az autó bezárt ajtaja mögött a féken tartotta a bal lábát, a jobbat a gáz fölé emelte, és hátramenetbe váltott. Megnyomta a megfelelő gombot a távirányítón, és egyik visszapillantóból a másikba nézett, miközben a hatalmas kapu leereszkedett. Ha valaki megpróbált volna becsusszanni alatta, azt a mozgásérzékelők jelezték volna, és biztonsági okokból ismét felnyitották volna a nyílászárót. Ebben az esetben Sara azonnal kihajtott volna az utcára, amint kifér a garázskapu alatt.

És egy kis szerencsével simán áthajtott volna azon a seggfejen, aki be akar törni hozzá.

A garázskapu halk puffanással a padlóhoz ért. Sara egyedül volt a helyiségben.

Üresbe tette az autót, behúzta a kéziféket, kikapcsolta a motort, és kiszállt. A levegőben még ott keringtek a kipufogófüst utolsó pászmái. A Fordról csöpögött a víz, és a kocsi kattogott, ahogy a motor hűlni kezdett.

Miután kinyitotta a házba vezető ajtót, Sara belépett a mosókonyhába, bekapcsolta a számbillentyűzetet, és beütött egy négyjegyű kódot, hogy hatástalanítsa a riasztót. Utána otthoni üzemmódra állította a rendszert, hogy csupán az ajtók és ablakok szenzorai maradjanak aktívak, a belső mozgásérzékelők ne.

Felakasztotta a kabátját egy kampóra; arról is esővíz csepegett a padlóra. Retiküljével a bal lábán, aktatáskájával a jobb kezében kinyitotta a mosókonyha túlsó ajtaját, és bement a konyhába, ahol azonnal megcsapta az orrát a frissen főtt kávé illata.

Egy idegen állt az étkezőasztal mellett, kezében pisztollyal, egy csésze fekete és az aznap reggeli *Los Angeles Times* mellett, amelynek a vezércikke szerint Jane Hawk ellen eljárást indítottak kémkedés, hazaárulás és emberölés vádjával. A pisztoly csövét hangtompító hosszabbította meg, a torkolata olyan sötét volt, mint egy univerzumokat összekötő féreglyuk.

Sara döbbenten megtorpant; nemcsak az lepte meg, hogy az otthonába minden elővigyázatossága ellenére betörtek, hanem az is, hogy a behatoló egy nő.

Huszonvalahány éves lehetett, hosszú, fekete haja középen volt elválasztva, és a füle mögé volt gyűrve, a tekintete pedig éppen olyan sötétnek és ellentmondást nem tűrőnek tűnt, mint a fegyvere torkolata. Nem viselt sminket, még csak rúzst sem – nem is volt rá szüksége –, mindössze egy drótkeretes szemüveget, fekete dzsekit, fehér blúzt és fekete farmert. Szigorú, ugyanakkor gyönyörű és valahogy

földöntúli benyomást keltett, mintha a Halál imázst váltott volna, és végre felfedte volna valódi nemét.

– Nem azért jöttem, hogy bántsalak – szólalt meg. – Csupán információkra lenne szükségem. De előbb tedd a táskádat a pultra, és ne nyúlj a fegyveredért!

Bár Sara azt gyanította, ostobaság lenne abban reménykednie, hogy átverheti ezt a nőt, meghallotta a saját hangját:

– Bárki vagy is, én nem vagyok olyan, mint te. Én csak egy mezei ingatlanügynök vagyok. Nincs fegyverem.

Az idegen azt felelte:

– Két évvel ezelőtt vettél egy Springfeld Armory Super Tuned Championt Novak márkájú alacsony, fix optikával, csiszolt hüvelyvonóval, kivetővel és ejektorrúddal, és King típusú hosszított biztosítókarral. A1 típusú elsütőbillentyűvel rendelted meg, amelyet pontosan négyfontos ellenállásra állítottak be, és az egész fegyvert körbecsiszoltattad, hogy ne akadjon be sehova, ha gyorsan kell előrántanod. Alapos kutatómunkát végezhettél ehhez a megrendeléshez. És rengeteg időt tölthettél a lőtéren gyakorlással, mert megkaptad a fegyvertartási engedélyt… – Sara letette a retiküljét a pultra. – Az aktatáskát is – utasította a betörő. – És eszedbe ne jusson felém lendíteni! – Sara engedelmeskedett, majd a tekintete egy közeli fiókra vándorolt, amelyben a kések voltak, köztük egy francia szakácskés és egy bárd is. – Hacsak nem vagy késdobálóbajnok – jegyezte meg a hívatlan vendég –, nem tudnád elég gyorsan használni. Nem hallottad, hogy nem akarlak bántani?

Sara ismét felé fordult.

– De, hallottam. Csak nem hiszem el.

A nő egy darabig némán méregette, majd azt felelte:

– Ha tényleg olyan okos vagy, amilyennek hiszed magad, akkor meg fogsz enyhülni az irányomban. Ha nem, akkor ennek csúnya vége lesz, pedig erre semmi szükség. Ülj le az asztalhoz!

– És ha egyszerűen kisétálok innen?

– Akkor mégiscsak bántanom kell téged egy kicsit. De te tehetsz majd róla.

A betörő arca – a vonásai éle, a vonalai tisztasága, a kifinomultsága – kelta benyomást keltett, mintha skót vagy ír lenne. A szeme viszont, amely annyira fekete volt, hogy a pupillája és az írisze szinte eggyé vált, mintha egy másik emberhez tartozott volna. Ez a kontraszt nyugtalanító volt; a nő úgy nézett ki, mint akinek az arcát megfejthetetlen maszk takarja, s az igazságot teljesen elfedte a szemei sötétsége.

Bár Sara korábban megfogadta, hogy soha többé nem hagyja magát megfélemlíteni, egy rövid szempárbajt követően oda ült, ahova a behatoló parancsolta.

2.

AZ ESŐ TRÓPUSI SZÉLCSENDJÉT váratlan szélroham törte meg, amely vízcseppeket csapott az ablakokhoz.

Jane Hawk Sara Holdsteckkel szemben ült le, és Heckler & Koch .45-ös Compactját az asztalra tette. Sara kimerültnek tűnt, ami nem volt meglepő, tekintve, hogy miken ment keresztül az elmúlt két év során. Kimerült volt, de még nem adta fel. Jane jól ismerte ezt az állapotot.

– A Springfield Championod egy jó fegyver, Sara. De ne a kézitáskádban tartsd! Kezdj másképp öltözködni! Szokj át a sportdzsekire! Tartsd a fegyvered egy rejtett hónaljtokban, ahonnan könnyen előránthatod!

– Utálom a fegyvereket. Már az is nagy lépés volt tőlem, hogy egyáltalán beszereztem egyet.

– Ezt értem. De akkor is válts hónaljtokra! És szerezz be egy rendes riasztórendszert.

Az esőcseppek hangosan kopogtak az üvegen, és Sara úgy meredt az ablakokra, mintha arra számítana, hogy egy földöntúli arcot lát mögöttük, amelyet a vihar idézett meg.

Amikor visszanézett Jane-re, azt válaszolta:

– Rendes riasztórendszert? Ezt meg hogy érted?

– Tudtad, hogy a biztonsági cégek a minden városban vagy körzetben ugyanazon a központi állomáson keresztül monitorozzák az összes rendszert?

– Én azt hittem, mindegyik külön figyeli a saját rendszereit.

– De nem így van. És bizonyos állami ügynökségeknek van egy titkos, gyakorlatilag illegális „hátsó ajtajuk" ezekbe a központokba. Tudod, mit jelent az, hogy „hátsó ajtó"?

– Egy olyan út a cég számítógépeibe, amelyről a cég nem tud.

– Én a te biztonsági céged „hátsó ajtaját" használtam, és átnéztem az előfizetésedet. Megtudtam, hol vannak a kódbillentyűzeteid és a mozgásérzékelőid, milyen jelszót használsz, ha véletlenül indítod be a riasztót, és le akarod fújni a riasztást, és hogy hol van az a pótakkumulátor, amely áramszünet esetén kapcsol be. Ezeknek az információknak nagy hasznát vehetik a rosszfiúk. Bár a négyjegyű kikapcsolókódra is szükségük lenne…

Sara arca egyszer csak elsötétült a két szótól, amelyeknek a jelentése csak ekkor esett le neki:

– „Állami ügynökségek"? Azokból elegem van. Te melyiknek dolgozol?

– Egyiknek sem. Már nem. Sara, a biztonsági cég elvben nem tudja a kódodat. Azt csak a lakás tulajdonosának lenne szabad tudnia. Neked kellene beállítanod a rendszerben. Ám sok másik emberhez hasonlóan te sem fáradtál a használati utasítás elolvasásával, hanem a cég emberét kérted meg, hogy állítsa be. Amit meg is tett. És be is írta az aktádba. Ahol én megtaláltam.

Sara, miközben felfogta, mekkorát hibázott, összegörnyedt a székében.

– Már nagyon régen igyekszem defenzíven élni, bár nem állíthatom, hogy tökéletesen sikerülne.

– Lehet, hogy érdemes csiszolgatnod rajta, de ne akarj tökéletes lenni benne! Kizárólag az őrülteknek tökéletes a paranoiájuk.

– Néha úgy érzem, hogy már félig megőrültem, abból, ahogy élek. Mármint… a legrosszabb eshetőség már két éve megtörtént velem. És azóta semmi.

– De a lelked mélyén tudod… hogy bármikor eljöhet az az idő, amikor úgy érzi, hogy te egy elvarratlan szál vagy, amelyet ki kell iktatni.

Sara ismét az ablak felé nézett.

– Szeretnéd lehúzni a redőnyt? – kérdezte Jane.

– Mindig le szoktam, ha sötétedés után érek haza.

– Akkor csak nyugodtan. Utána ülj vissza!

Sara lehúzta a redőnyöket, majd visszatért a székéhez.

Jane azzal folytatta: – Én egy automata zárfeltörő pisztollyal jutottam be, amit elvben csak rendőrök használhatnak. A kód segítségével kikapcsoltam a riasztódat, utána átállítottam otthoni üzemmódba, és leültem, hogy megvárjalak.

– Majd átállítom a kódot kézzel. De ki vagy te?

Jane válasz helyett azt mondta:

– Te felértél a csúcsra, luxusházakat árusítottál, és átkozottul ügyesen csináltad, egyetlen ügyfeled sem panaszkodhatott rád soha. Utána hirtelen három nagy nyilvánosságot kapott büntetőeljárást is indítottak ellened két héten belül, és mindhárom esetben csalással vádoltak.

– A vádak nem voltak megalapozottak.

– Ezzel tisztában vagyok. Egy teljesen függetlennek tűnő adóügyi ellenőrzés során merültek fel. Csakhogy az nem szokványos eljárás volt. Az egyikben bűncselekmény gyanúja is felmerült, pénzmosást feltételeztek.

Sara az emlék hatására felháborodottan kihúzta magát a székében.

– Az adóhivatal munkatársai, akik eljöttek hozzám, hogy átnézzék az üzleti irataimat, fel voltak fegyverezve. Mintha valami terrorista lennék.

– A fegyveres adóellenőrök általában nem szokták mutogatni a fegyverüket.

– Hát, ezek viszont nagy hangsúlyt helyeztek arra, hogy lássam, mi van náluk.

– Hogy megfélemlítsenek.

Sara hunyorogni kezdett, mintha alaposabban meg akarná nézni Jane arcát. –

Ismerlek én téged? Találkoztunk már?

– Az nem számít, Sara. Egyedül az számít, hogy én ugyanazokat az embereket gyűlölöm, mint te.

– És kik lennének azok?

Jane előhúzta a zsebéből Simon Yegg fotóját, és átcsúsztatta az asztalon, mintha egy adut rakna le.

– A férjem – állapította meg Sara. – A volt férjem. Az az aljas szemétláda. Azt tudom, hogy én miért gyűlölöm, de te miért?

– Azok miatt, akikkel keveredik. Arra akarom felhasználni, hogy eljussak a pajtásaihoz. És mindeközben el tudom érni, hogy mélyen megbánja mindazt, amit veled tett. Felébreszthetem benne az alázatot.

3.

TANUJA SHUKLA A MÉRETES ELŐKERTBEN ÁLLT az esőben és a sötétben, átázva, átfagyva, magányosan és rendkívül boldogan, amikor a bérgyilkosok megérkeztek – bár persze nem tudta róluk rögtön, hogy bérgyilkosok.

A huszonöt éves, kora gyermekkorától megszállottan kreatív Tanuja éppen egy kisregényt írt, amelyben az eső áztatta éjszaka hangulati elemként szolgált, ugyanakkor a magány és a lelki gyötrődés metaforájaként is. Miután egy darabig csak az emeleti dolgozószobája ablakából bámulta a felhőszakadást, végül kihasználta az alkalmat arra, hogy kitegye magát az elemeknek, mert így jobban át tudta élni, mit érezhetett a főszereplője a hosszú gyaloglás során a viharban. Más szerzők, akik kitalált történeteket írnak, általában feleslegesnek tartják az ilyesfajta kutatómunkát, de Tanuja szilárdan vallotta, hogy az író erőfeszítéseinek izomszövetét – a fantáziája termékeit – érdemes az igazság csontvázával megtámogatni, és hogy a kettőt a valós tények és az alapos megfigyelések inainak kell összetartania.

Ikertestvére, Sanjay, aki csak két perccel született később nála, viszont jóval cinikusabbra sikerült, azt mondta neki:

– Ne aggódj! Amikor majd belehalsz a tüdőgyulladásba, befejezem a kisregényedet, és az utolsó pár oldala lesz a legjobb.

Tanuja farmernadrágja és fekete pólója már átázott, és eleinte rátapadtak, mint azok a speciális súlytakarók, amelyek a szorongás csökkentésére szolgálnak, de utána mintha elolvadtak volna rajta; Tanuja úgy érezte, a kék edzőcipőjét leszámítva meztelenül áll a viharban, védtelenül és magányosan, pontosan úgy, ahogy a regényhőse. Miközben mentálisan számba vette ennek az élménynek a fizikális aspektusait, hogy később felhasználhassa őket, nagyobb elégedettséget érzett, mint aznap bármikor.

A ház egy kétsávos út végén állt, egy háromhektáros birtokon Orange megye lóvidékén, bár ezen a környéken már nem tartottak lovakat. A birtokot fehérre festett deszkakerítés vette körül, dróthálóval megerősítve. Olyan hatvan-hetven méterre nyugatra az épülettől egy ugyanilyen anyagokból készített kapu zárta le a hosszú kocsifelhajtó végét.

A zuhogó eső ott dobolt a talajon, és úgy kopogott az aszfalton, mintha számtalan dobókocka bucskázna le az égből, és a közelben álló, százéves kocsányos tölgy több ezer merev, ovális levele volt a nyelv, amely hangot adott a vízcseppeknek. Suttogásuk kórusa egy távoli tömeg zsivajára emlékeztetett, és mindezek együttesen elfedték a közeledő autó motorzúgását.

Mivel a Shukla-ház volt az utolsó épület a zsákutca visszakanyarodó vége előtt, a dél felől közeledő fényszóró felkeltette Tanuja kíváncsiságát. Nem vártak látogatókat. A félhomályban a hangtalan jelenés mintha az aszfaltról felszálló párából vált volna ki, a lámpái a kétsávos út túloldalán lévő eukaliptuszfák közötti árnyékok falkáját kergették maguk előtt.

A jármű a kapu előtt lelassított, s nem szemben vele, hanem párhuzamosan parkolt le, mintha el akarná állni a kiutat a birtokról.

Amint kinyíltak az ajtói, bekapcsolódott a belső világítása, egy nagy egyterűt fedve fel. De a sofőr kikapcsolta a fényszórót, és amikor az utolsó ajtó is becsukódott, a kocsi mintha a semmibe veszett volna.

Tanuja már olyan régóta ácsorgott odakint, hogy a szeme teljesen hozzászokott a sötétséghez. Mivel a deszkakapu fehérre volt festve, még távolról is látta; nem is annyira kapunak tűnt, mint inkább valami sápadt, rejtélyes szimbólumnak, egy misztikus hieroglifának, amely ott lebeg az éjszakában. És a három alakot is ki tudta venni, akik éppen átmásztak rajta.

A kapu előtt kaputelefon volt egy oszlopon. A látogatóknak meg kellett volna nyomniuk egy gombot, hogy jelezzék az érkezésüket, és a kaput ki tudják nyitni nekik a házból. Az, hogy ez a három jövevény ügyet sem vetett a kaputelefonra, hanem azonnal mászni kezdtek, arra utalt, hogy nem vendégek, hanem rossz szándékú behatolók.

Tanuját sötét ruhájában, fekete hajával és mumbai hajadonokra emlékeztető bőrszínével nehezen lehetett észrevenni, már amennyiben kerülte az ablakokon kiáradó fényt. Sarkon fordult, és a hatalmas tölgyhöz rohant, amely összegyűjtötte, és a leveleibe csatornázta az esőt, melyekről a víz több száz kis patakban csorgott lefelé.

Amikor a lány megállt, és visszanézett, azt látta, hogy három nagydarab férfi rohan végig a kocsifelhajtón kapucnis kabátban, határozott léptekkel, olyan benyomást keltve, mintha pokoli küldetésre induló sátáni szerzetesek lennének.

Tanuja életéből eddig nagyrészt hiányzott a dráma, az elméjében megfoganó történeteket leszámítva, amelyeket kiírt magából. Még soha nem élt át ilyen heves szívdobogást, mint most; úgy érezte, mintha a mellkasa egyszerre lenne kalapács és üllő.

Elrugaszkodott a tölgy mellől a ház déli oldala felé, kerülve az ablakokon kiáradó fényt. A hátsó tornáchoz. Két ajtó. Az egyik a konyhába nyílt, a másik az előszobába, de persze mindkettő zárva volt.

Tanuja előkotort egy kulcsot a zsebéből, leejtette, felkapta a tornácról, majd bement az előszobába, ahol a telefonját hagyta a vihar előtt. Karcsú és sportos testalkatával általában olyan kecsesen mozgott, mint egy táncos. De most, bőrig ázva, megcsúszott a linóleumpadlón, és elesett.

A bal oldalán egy ajtó vezetett a konyhába, a vele szemben lévő pedig a lenti folyosóra. A lány feltápászkodott, miközben átázott cipője úgy csúszkált, mintha korcsolya lenne rajta, majd kinyitotta az ajtót, és meglátta Sanjayt. A fivére éppen kilépett a dolgozószobájából, és a folyosó másik végén lévő előszoba felé indult, hogy kinyissa a főbejáratot.

Mivel már késő lett volna figyelmeztetni, Tanuja abban reménykedett, hogy félreértelmezte a helyzetet, és túltengő fantáziája abban is veszélyt látott, amiben semmi ilyesmi nem volt.

Az ajtóban álló férfit felismerte: Lincoln Crossley volt az, aki két házzal odébb lakott, a seriff hivatalának egyik megbízottja. Linc felesége, Kendra törvényszolgaként dolgozott a megyei bíróságon. Volt egy tizenhat éves fiuk is, Jeff, illetve egy Gustav nevű labradorjuk. Mivel Tanuja jó embernek tartotta őket, egy pillanatra megkönnyebbült.

De Crossley és a mögötte álló két férfi meg sem várták, hogy behívják őket, hanem abban a pillanatban beléptek a küszöbön, hogy Sanjay ajtót nyitott, hátrálásra kényszerítve a házigazdát; az udvariatlanságuk ijesztő volt. Egyikük sem viselt egyenruhát, és bárkik voltak is, Crossley egyáltalán nem tartotta magát a hatósági személyek protokolljához.

Tanuja nem tudta kivenni, mit mondott, és mit válaszolt neki a fivére, bár a saját nevét kihallotta a beszélgetésből. Majdnem teljesen behúzta maga előtt az ajtót, és egy keskeny résen kukucskált rajta kifelé; úgy érezte magát, mint egy gyermek, egy értetlen kislány, aki véletlenül tanúja lett a felnőttek rejtélyes és félelmetes találkozásának.

Crossley Sanjay vállára tette a kezét, de Tanuja ebben a mozdulatban valami ominózusabbat látott egy jószomszédi gesztusnál. A férfi sokkal nagyobb volt, mint a fivére.

Crossley egyik társa elővett egy pisztolyt, sietve átkelt az előtéren, és felfelé nyomult a lépcsőn, cseppet sem zavartatva magát attól, hogy a csizmájáról és a kabátjáról víz csöpög a szőnyegre és a parkettára.

Amikor a harmadik férfi becsukta a bejárati ajtót, és a nappali felé indult, mintha házkutatást akarna tartani, Tanuja kihúzta a mellette álló szekrény fiókját, kivett belőle egy zseblámpát, felkapta a telefonját a pultról, és kimenekült. Átrohant a tornácon, levetette magát a korlát felett, és a szeles-esős hátsó udvarba szaladt. A lámpát még nem merte bekapcsolni; termékeny képzelőereje a fizikális és nemi erőszak, illetve felfoghatatlan megaláztatások képeit vetítette elé, miközben azért azt is bemutatta, hány módon menthetné meg önmagát és a testvérét.

4.

RÉGÓTA TÁPLÁLT INDULATOK KESKENYÍTETTÉK EL Sara Holdsteck száját, festették rózsaszínűre arcát, és hófehérre az ujjízületeit, miközben arról mesélt, miket kellett elviselnie több mint két évvel korábban, amikor egy hét alatt három ügyfele is beperelte, ráadásul még ez bizonyult a legkisebb csapásnak. Mivel az idő sem csillapította a haragját, amiért elárulták, és bolondot csináltak belőle, Jane elég fájdalmasnak találta a jelenetet.

Mary Wyatt, aki tizenöt éve volt Sara ügyvédje, megnyugtatta, hogy ezek a jogi lépések nevetségesek, hogy a vádlói a jelek szerint összejátszanak az ellehetetlenítése végett, és hogy felesleges lenne aggódnia. Három nappal később viszont minden további magyarázat nélkül felmondott neki, még a hívásait sem fogadta többé. Egy másik ügyvéd vállalta az ügyét – majd másnap meggondolta magát. Amikor egy harmadik arra akarta rávenni, hogy próbálja meg peren kívül rendezni a vitákat, egy tulajdonában lévő hatlakásos társasház megjelent a környezetvédelmi hatóság listáján azok között az épületek között, amelyek vegyi anyagokkal erősen szennyezett talajon állnak, és Sara három nappal később idézést kapott egy egészségügyi hatóságtól, hogy tegyen jelentést a bérlőit fenyegető kockázatokról. Addigra az adóügyi ellenőrök már hatodik napja ültek a könyvelője irodájában, az üzleti könyveit bogarászva pénzmosás bizonyítékai után.

Sara ekkor rábökött Simon Yegg előtte heverő fotójára.

– Péntek este volt. Ez az álnok kígyó leültetett egy általa „Jöjj el Jézushoz! találkozó"-nak nevezett dologra. Az állította, a problémáimat bizonyos barátai okozzák, de nem kívánta megnevezni őket pontosan. Az az öntelt szemétláda válni akart. Vagyonfelosztási ultimátumot adott nekem.

Azt mondta, mindent megtart, amit ő hozott a házasságunkba alig tizennyolc hónappal korábban… és viszi az én erőforrásaim hetven százalékát, nagyvonalúan hagyva nekem némi kezdőtőkét. Cserébe elintézi, hogy a vádemeléseket ejtsék, az adóügyi vizsgálat gyorsan és számomra előnyösen lezáruljon, és az épületeimet levegyék az egészségügyileg kockázatos ingatlanok listájáról.

– És te elhitted, hogy ezt el tudja érni? – kérdezte Jane.

– Minden, ami velem történt, nagyon bizarr volt, szürreális. Már azt sem tudtam, mit higgyek. A férjem jellemváltozása sokkolt. Korábban mindig olyan kedves volt, olyan… szeretetteljes. De hirtelen lenézővé vált, kegyetlenné, rosszindulatúvá velem szemben. Azt mondtam neki, hogy menjen a fenébe. Azt mondtam, hogy az az én házam volt már a házasságkötésünk előtt is, és mindig az én házam marad.

– És mi történt, amitől meggondoltad magad?

Sara ránézett az egyik elsötétített ablakra, majd a másikra; nem mintha kiláthatott volna rajtuk keresztül, hanem talán azért, hogy ne kelljen Jane szemébe néznie.

– Nem tudtam, hogy három másik ember is van vele. A garázs felől jöttek be. Két férfi és egy nő. Átadott nekik, majd elment.

– „Átadott nekik"?

Sara kinyitotta az öklét, és úgy bámult a tenyerébe, mintha valami undorító mocskot látna benne.

– A férfiak lefogtak.

Jane némi hallgatás nélkül azt mondta:

– Megerőszakoltak.

– Nem. Meztelenre vetkőztettek. Megbilincselték a kezem. Közömbösen. Mintha nem is tekintenének nőnek. Embernek sem. Csak egy tárgynak. – A hangja tompává vált, eltűnt belőle minden érzelem, mintha olyan sokszor megforgatta volna már a fejében ezt az emléket, hogy annak az összes éles sarka lecsiszolódott volna, és már nem lenne képes felzaklatni őt. De azért még mindig elfehéredett tőle

a szája, égni kezdett az arca, és megfeszült a teste, mintha egy ökölcsapásra számítana. – Bevittek a fürdőszobába – mondta hátborzongatóan színtelen hangon a szavai tartalmához képest. – A nő megtöltötte a kádat hideg vízzel. És jéggel. Jégkockákkal a fagyasztóból. Rengeteg jéggel. És bekényszerítettek a kádba.

– A hipotermia hatékony kínzási módszer – felelte Jane. – Az irániak szokták alkalmazni. Az észak-koreaiak. A kubaiak. Azok, akik nem akarnak nyomokat hagyni az áldozaton.

– Az egyik férfi leült a vécére. A másik behozott egy széket. A nő a kádon ült. A kád peremén. Filmekről beszéltek, a tévéről, sportokról, mintha ott sem lennék. Ha megszólaltam, áramütést kaptam a nyakamba egy sokkolótól, utána a hajamnál fogva tartották a fejem a víz felett, amíg a görcsök el nem múltak.

– Mennyi ideig tartott ez?

– Nem igazán tudtam követni. De nem csak egy menet volt. Újra és újra megtették velem azon a hétvégén.

Jane felsorolta a hipotermia néhány tünetét.

– Kontrollálhatatlan remegés, kábultság, gyengeség, szédülés, az artikuláció hiánya.

– A hideg egy egészen sajátos formája a fájdalomnak – válaszolta Sara. Lehunyta a szemét, lehajtotta a fejét, és akár úgy is tűnhetett volna, mintha imádkozna, ha a keze nem szorult volna ismét ökölbe.

Jane türelmes csendben várakozott, Sara pedig a szégyen jeges hallgatásába burkolózott, amíg Jane meg nem szólalt:

– Nem a fájdalom volt a lényeg. Persze, azt akarták, hogy rettenetesen érezd magad. És hogy megijedj. De ez a dolog főleg a megalázásról szólt. Arról, hogy tehetetlenné, engedelmessé válj, hogy a szégyennel törjék meg az akaraterődet.

Amikor Sara végül megszólalt, úgy remegett a hangja, mintha újra átfagytak volna a csontjai attól a rég elszenvedett megpróbáltatástól. – A férfiak… amikor rájuk jött…

Jane megkímélte attól, hogy neki kelljen kimondania.

– Amikor vizelniük kellett, a kádba vizeltek.

Sara végül felemelte a fejét, és Jane szemébe nézett.

– Soha nem tudtam volna elképzelni, hogy ilyen megalázóan lehet bánni valakivel.

– Mert még soha nem volt dolgod ilyen emberekkel. Nekem igen.

Sara hangjában megváltozott a remegés jellege; már nem a hideg vagy a megaláztatások emlékét idézte, hanem heves és jogos haragra utalt.

– Te is azt fogod tenni Simonnal, amit azok hárman tettek velem?

– Én nem ilyen módszerekkel dolgozom, Sara.

– De ő megérdemelné.

– Rosszabbat is megérdemelne.

– Tönkre fogod tenni?

– Lehetséges.

– Elveszed a pénzét?

– Egy részét mindenképpen.

– Meg fogod ölni?

– Ha sikerül kiszednem belőle, amit meg akarok tudni, akkor valószínűleg mások fogják megölni, amiért elárulta őket.

Sara ezt a lehetőséget is átgondolta.

– Miről van szó tulajdonképpen?

– Azt nem akarod tudni. De ha vissza akarod kapni az önbecsülésedet teljes mértékben, akkor segítened kell nekem.

Odakint esett és fújt. Sara Holdsteck agyában egy másfajta vihar dúlt.

Végül megkérdezte:

– Mit akarsz tudni?